

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců:

a) X
bytem X

b) X
bytem X

oba zastoupeni advokátem JUDr. Janem Vavruškou
sídlem Rumjancevova 696/3, 460 01 Liberec 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti:

Ing. L. H.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2022, č. j. KÚLK 90337/2021 OSŘ

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 1. 2022, č. j. KÚLK 90337/2021 OSŘ, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců na náhradu řízení částku 9 728 Kč, k rukám JUDr. Jana Vavrušky, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se společnou žalobou domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 5. 2021, č. j. 36374/2021, tak, že žádost žalobců o vydání společného povolení pro stavbu garáže na p. p. č. XA v k. ú. X, obec X, se zamítá.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo žalobcům vydáno společné povolení na stavbu garáže v X. K odvolacím námitkám jiných účastníků řízení proti souhlasným závazným stanoviskům dotčených orgánů, konkrétně Magistrátu města Jablonec nad Nisou jako orgánu územního plánování ze dne 9. 12. 2020 a Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Liberecko (dále jen „AOPK“) ze dne 1. 7. 2020, požádal žalovaný nadřízené orgány dotčené orgány o přezkoumání závazných stanovisek. Závazným stanoviskem Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, ze dne 18. 10. 2021, č. j. KULK 68618/2021 OÚP, bylo souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování změněno na nesouhlasné. Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 9. 2021, č. j. MZP/2021/540/710, vydaným ve zkráceném přezkumném řízení bylo zrušeno souhlasné závazné stanovisko AOPK. S ohledem na nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku územního plánování žalovaný s odkazem na § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dospěl k závěru, že je to důvodem pro změnu rozhodnutí stavebního úřadu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, s tím, že na možnost takového vyústění odvolacího řízení byli účastníci řízení upozorněni a byla jim dána možnost seznámit se s podklady k věci a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí žalovaného.
3. Krajský úřad Libereckého kraje jako nařízený orgán územního plánování v závazném stanovisku ze dne 18. 10. 2021 (dále také „přezkumné závazné stanovisko“) dovedl, že záměr garáže je z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřijatelný, poté co přezkoumal stavební záměr z hlediska jeho souladu s Územním plánem obce Bedřichov (dále jen „ÚP Bedřichov“). Uvedl, že stavební záměr garáže se má nacházet na návrhové ploše XB, která je vymezena jako plocha BV – plochy smíšené obytné – venkovské, kdy hlavním (přípustným) využitím mimo pozemky pro stavby bydlení v rodinných domech, pozemky

pro stavby pro rodinnou rekreaci a pozemky pro stavby pro ubytovací zařízení je základní vybavenost území, jak je specifikovaná v Tabulce 1 na str. 37. ÚP Bedřichov v odůvodnění vymezil plochu XB pouze pro garáž bez možnosti umístění rodinného domu. Nadřízený dotčený orgán vycházel z účelu navrhované stavby. Konstatoval, že definice garáže není územním plánem stanovena, a proto použil definici „jednotlivé garáže“ z ČSN 73 60 58, podle které je *„Jednotlivá garáž – objekt, popř. oddělený prostor, který slouží k odstavení nebo parkování silničních vozidel, má nejvýše 3 stání a může mít jeden společný vjezd“*. Umísťovaný stavební záměr je jednotlivou garáží, která má sklep pro uskladnění nářadí a půdu pro uskladnění zemědělských produktů. Splnění podmínky *„slouží bezprostředně pro zajištění hlavního využití vymezené plochy“*, která je v daném případě podle ÚP Bedřichov stanovena pouze pro garáž, je sporné, neboť část stavby neslouží k parkování nebo odstavení vozidla. Jedná se tedy spíše o „smíšený objekt“ s různým způsobem využití, který neslouží bezprostředně k zajištění hlavního využití vymezené plochy. Nadřízený dotčený orgán se ztotožnil s hodnocením orgánu územního plánování, pokud jde o velikost stavebního pozemku, a rovněž se ztotožnil se závěrem, že stavební záměr je v souladu s dalšími podmínkami prostorového uspořádání, když orgán územního plánování vycházel při výpočtu koeficientu zastavění a výšky z definic stanovených v ÚP Bedřichov a údajů z projektové dokumentace. Dále byla hodnocena přípustnost stavebního záměru z hlediska souladu s cíli a úkoly plánování. Nadřízený dotčený orgán konstatoval, že takto postupuje, pokud nebyla pro dané území vydána příslušná územně plánovací dokumentace. V daném případě byl územní plán vydán, vychází se z předpokladu, že při vydávání územního plánu byly zohledněny požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území i charakter území. Vzhledem k tomu, že stavební záměr je v rozporu s ÚP Bedřichov, nemůže být v souladu s cíli a úkoly územního plánování.

II. Žaloba

4. Žalobci v žalobě nejprve popsali průběh správního řízení, uvedli, že po zrušení původního kladného závazného stanoviska AOPK vydal tento dotčený orgán ochrany přírody a krajiny nové, tentokrát nesouhlasné stanovisko dne 8. 12. 2021, č. j. SR/0930/LI/2018-24.
5. Žalobci zejména zpochybňovali kompetenci obou orgánů ochrany přírody a krajiny k posouzení vlivu dané stavby na krajinný ráz s odkazem na § 12 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a judikaturu správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016-42. Z důvodu procesní jistoty uplatnili i věcné námitky k obsahu rozhodnutí Ministerstva životního prostředí a nesouhlasného stanoviska AOPK. Správní úvahy dotčených orgánů se týkaly pouze otázky, zda je stavba garáže dostatečně tradiční a respektuje kontext území, přitom ani jeden z orgánů nedefinoval, co konkrétně je v daném území tradiční a určuje relevantní kontext. Žalobci ve správním řízení doložili, že navržený objekt garáže parafrázuje tradiční typy hospodářských staveb na území Jizerských hor, konkrétně mačkárný, na podporu této úvahy si obstarali i posouzení Národního památkového ústavu ze dne 18. 3. 2020. Dotčený orgán ochrany přírody a krajiny dospěl k závěru, že stavební záměr dostatečně tradiční není, ačkoli v předchozím stanovisku konstatoval, že dostatečně tradiční je. Změna nastala na základě stanoviska Ministerstva životního prostředí, které však neobsahuje konkrétní věcné závěry. Žalobci předložili fotografie příkladů ve stejné ulici, kterými chtěli ilustrovat nejednotnou praxi orgánů ochrany přírody a krajiny. Dále se žalobci podrobně věnovali jednotlivým závěrům stanoviska AOPK, pokud jde o měřítko a hmotu stavby, poměry stran doplňkových staveb, podezdívky, využití prosklené fasády a dřevěného roštu. Žalobci setrvali na stanovisku, že orgány ochrany přírody nebyly v závazných stanoviscích příslušné

k posouzení předmětného stavebního záměru garáže z hlediska architektonického ztvárnění či vlivu na krajinný ráz. Z tohoto důvodu jsou podle žalobců stanoviska nezákonná.

6. Žalobci dále uplatnily výhrady proti závěrům závazného stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje jako nadřízeného orgánu územního plánování. Podle žalobců se lze ztotožnit s názorem, že v rámci projednávání ÚP Bedřichov byla plocha Z37 redukována na omezený plošný rozsah s tím, že bude určena pro garáž, a popsané řešení plochy je východiskem pro následnou aplikaci závazné části ÚP Bedřichov. Toto východisko je třeba vnímat jako rámcové, které ponechává prostor pro posouzení konkrétního stavebního záměru v navazujících správních řízeních. V měřítku územního plánu je nepřípustné regulovat jednotlivé stavby, s odkazem na § 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nesmí územní plán obsahovat podrobnosti náležící svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím. V průběhu projednávání ÚP Bedřichov mohl být účel předmětné zastavitelné plochy Z37 projednán, výsledkem toho byla plošná redukce na 367 m², čímž bylo dosaženo hlavního sledovaného účelu, tedy znemožnění umístění rodinného domu, penzionu či chalupy. Nebylo upřesněno, zda se bude jednat o přízemní garáž s rovnou střechou, s podkrovím pro uskladnění sena, či garáž, která kvůli specifické terénní konfiguraci využije základy pro umístění sklepa. V samotném závazném stanovisku bylo vytvořeno široké pole pro výklad toho, jak může garáž vypadat, když dotčený orgán vycházel z definice garáže, která může mít až tři parkovací stání. Způsob posouzení předmětného stavebního záměru ve stanovisku byl chybný, účel plochy XB projednaný v rámci pořízení ÚP Bedřichov by měl sloužit jako rámcové východisko, ale v rámci posouzení konkrétního projektu v navazujícím správním řízení je třeba zohlednit konkrétní okolnosti. V daném případě ve vztahu ke sklepu zejména terénní konfiguraci, umístění plochy vůči obslužné komunikaci, a z toho vyplývající architektonické řešení, ve vztahu k podkroví pak vazbu dané stavby na okolní pozemky a zájem na využití charakteristické sedlové střechy.
7. Dotčený orgán územního plánování, který měl hájit cíle a úkoly územního plánování dle § 18 a 19 stavebního zákona, měl mimo jiné zároveň posoudit architektonické řešení stavby z hlediska urbanistických, architektonických a estetických požadavků na využívání a prostorové uspořádání území, což ve stanovisku nebylo provedeno. Závazným rámcem pro posouzení přípustnosti stavby je posouzení jejího souladu s prostorovou regulací obsaženou v závazné části ÚP Bedřichov, z tohoto hlediska byl ve stanovisku deklarován soulad. Stanovisko však bylo opřeno o jedinou úvahu, zda je předmětný záměr dostatečně garáží, či ne. V takové podobě nemůže stanovisko z hlediska nároků na obsah dle § 96b odst. 3 stavebního zákona a z hlediska nároků na odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu obstát.
8. Z uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i závazná stanoviska orgánů územního plánování a ochrany přírody a krajiny zrušil a žalobcům přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že důvodem změny rozhodnutí stavebního úřadu bylo pouze vydání změnového nesouhlasného závazného stanoviska nadřízeným orgánem územního plánování. Argumentaci žalobců, která se týká závazného stanoviska orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny, které nebylo podkladem pro napadené rozhodnutí, proto označil za bezpředmětnou.

10. Nepřílehavá je podle žalovaného argumentace žalobců, že v měřítku územního plánu je nepřipustné regulovat jednotlivé stavby. Konstatoval, že ÚP Bedřichov je platným a závazným opatřením obecné povahy, kterým je žalovaný vázán. K argumentaci žalobců týkající se obsahu závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, podle něhož záměr, o jehož povolení je žádáno, musí z materiálního hlediska odpovídat funkci, k níž je podle žádosti určen. Dále žalovaný citoval skutečnosti ze závazného stanoviska. Uvedl, že podle žádosti o vydání společného povolení jde o záměr „garáž se sklepem“ dle projektové dokumentace, v níž je uvedeno, že účelem užívání stavby je garáž pro parkování auta, půda pro uskladnění zemědělských produktů, sklep pro uskladnění nářadí, čemuž odpovídá i výkresová část, kdy pouze jedna třetina podlahové plochy stavby má sloužit jako garáž. Převažujícím účelem užívání zamýšlené stavby není parkování vozidla, z materiálního hlediska se tedy nejedná o garáž. K námitce, že nebylo provedeno vyhodnocení souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování, žalovaný odkázal na str. 8 přezkumného závazného stanoviska a dodal, že dle ustáleného výkladu platí, pokud jde o územní plány již vydané, není třeba soulad s cíli a úkoly územního plánování zvlášť vyhodnocovat.
11. Nad rámec důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí a přezkumném závazném stanovisku žalovaný konstatoval, že stavba svým celkovým vzhledem připomíná spíše rekreační chatku se sedlovou střechou a ze 40 % prosklenou severovýchodní fasádou, s komínem na vytápění na tuhá paliva, což budí pochybnost o tom, že účel stavby deklarovaný žalobci je pravdivý.
12. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 76/2007-48, a konstatoval, že byl oprávněn provést změnu prvostupňového rozhodnutí. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádu správní (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Podstatou žaloby je nesouhlas žalobců se závěry závazných stanovisek AOPK jako orgánu ochrany přírody a krajiny a Krajského úřadu Libereckého kraje jako nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování.
15. Podle § 149 odst. 1 správního řádu, *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
16. Podle § 149 odst. 6 správního řádu, *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
17. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*

18. Závazné stanovisko, proti němuž nelze samostatně podat správní žalobu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113), je možné v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat v rámci přezkumu finálního správního rozhodnutí, jehož bylo stanovisko závazným podkladem. Dospěje-li soud v rámci přezkumu závazného stanoviska k závěru, že je vadné, resp. nezákonné, s vlivem na finální napadené správní rozhodnutí, zruší soud toto správní rozhodnutí a s vadou, resp. nezákonností závazného stanoviska se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83). V takovém případě se závazné stanovisko stane právně neúčinným (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44).
19. Předně je třeba uvést, že výlučným důvodem změny společného povolení na stavbu garáže ze strany žalovaného postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve spojení s § 149 odst. 6 tohoto zákona bylo posouzení stavebního záměru jako nepřipustného ze strany nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný neměl k dispozici nové nesouhlasné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021, součástí správního spisu žalovaného je pouze rozhodnutí Ministerstva životního prostředí datované dnem 21. 9. 2021 (ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 26. 11. 2021), jímž bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno předchozí souhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 1. 7. 2021. Závazné stanovisko AOPK vydané dne 8. 12. 2021, proti jehož závěrům žalobci uplatňují věcné námitky, nebylo závazným podkladem žalobou napadeného rozhodnutí. Jeho eventuální vadnost či nezákonnost nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Nebylo tedy namístě, aby se soud námitkami žalobců, které proti obsahu tohoto závazného stanoviska směřovaly, zabýval. Proto bylo nadbytečné provádět dokazování fotografiemi, které na podporu svých tvrzení žalobci k žalobě připojili.
20. Soud se tedy soustředil na namítanou nezákonnost, resp. vady závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování ze dne 18. 10. 2021, vydaného ve smyslu § 96b odst. 1, odst. 3 stavebního zákona.
21. Podle § 96b odst. 1 věta právní stavebního zákona, *jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, [§ 126](#), [127](#), [129 odst. 2 a 3](#) nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.*
22. Podle § 96b odst. 3 stavebního zákona, *v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.*
23. V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobci dne 16. 12. 2020 požádali o vydání společného povolení stavebního záměru garáže na pozemku p. č. XA v k. ú. X. Podle žádosti šlo o stavbu garáže se sklepem, účelem užívání stavby mělo být „*garáž pro automobil k objektu č. ev. XC v X a sklad*“. Dle Souhrnné technické zprávy předložené projektové dokumentace, části B.2.1, pro stavbu s názvem „*Garáž se sklepem*“, se má jednat o novou stavbu, účel užívání stavby byl uveden jako „*Garáž pro parkování auta. Půda pro uskladnění zemědělských produktů. Sklep pro uskladnění nářadí*“. Umístění stavebního záměru a jeho konkrétní podoba vyplývají z předložené projektové dokumentace, která je součástí správního spisu.

24. Sporu není ani o tom, že stavební záměr garáže na pozemku žalobců p. č. XA má být umístěn v ploše vymezené ÚP Bedřichov jako plocha XB. Rovněž o obsahu textové a grafické části ÚP Bedřichov (dostupný na: <https://www.mestojablonec.cz/cs/uzemni-planovani/uzemni-plany-okolnich-obci/bedrichov.html>; či na webových stránkách obce Bedřichov, v sekci Obecní úřad Bedřichov, územní plánování) nepanuje mezi účastníky sporu. Z obsahu textové části ÚP Bedřichov vycházela obě závazná stanoviska orgánů územního plánování. Plocha XB byla zařazena mezi plochy zastavitelné, z hlediska regulativů funkčního a prostorového uspořádání jako plochy BV – Plochy smíšené obytné – venkovské, s výměrou 367 m² (kapitola C.1 *Návrh plošného a prostorového uspořádání území obce*, kapitola C.1.1 *Bydlení – část týkající se návrhu ploch smíšených obytných venkovských (BV)*; kapitola C.2 *Plochy návrhu – zastavitelné*).
25. V kapitole F.2 *Podmínky pro využití a uspořádání jednotlivých ploch s rozdílným způsobem využití* je pro plochy zastavěné a zastavitelné specifikována základní vybavenost území tak, že: „*Pozemky pro činnosti, stavby, zařízení, úpravy a kultury uvedené v následujícím výčtu mohou tvořit nedílnou součást všech zastavěných a zastavitelných ploch bez ohledu na jejich určené využití pokud:*
- *slouží bezprostředně pro zajištění hlavního využití vymezené plochy,*
 - *charakterem a kapacitou nezatíží nadměrně komunikace, inženýrské sítě,*
 - *charakterem a kapacitou nenaruší kvalitu prostředí a pohodu bydlení na vymezené ploše,*
 - *neomezí ve smyslu hygienických a dalších předpisů hlavní využití vymezené plochy,*
 - *budou uplatněny podmínky prostorového uspořádání odpovídající podmínkám prostorového uspořádání příslušné vymezené plochy.“*
- Na toto vymezení navazující tabulka Tab. 1 obsahuje výčet pozemků pro činnosti, stavby, zařízení, úpravy a kultury základní vybavenosti ploch zastavěných a zastavitelných. Pro plochy BV Plochy smíšené obytné – venkovské je jako hlavní (přípustné) využití mimo pozemky staveb pro bydlení v rodinných domech, pozemky staveb pro rodinnou rekreaci v chalupách, pozemky pro ubytovací zařízení, zejména penziony, uvedena také základní vybavenost. Současně byly stanoveny podmínky prostorového uspořádání pro plochy BV.
26. Z odůvodnění ÚP Bedřichov, části C.2 *Údaje o pokynech zpracování návrhu a jejich splnění*, vyplývá, že plocha XB byla ponechána ve stávající funkci a byla výrazně zmenšena pouze pro garáž u komunikace. V kapitole C.3.2 *Odůvodnění vymezení zastavitelných ploch* je k ploše XB uvedeno, jde o plochu navrženou jako plocha BV, o výměře 367 m², s poznámkou „*bydlení + rekreace k Hraničné – 0 RD – pouze garáž*“.
27. Závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování stojí oproti závaznému stanovisku vydanému v I. stupni řízení, dle kterého jde o přípustný stavební záměr z hlediska souladu s ÚP Bedřichov, na závěru, že nejde o stavbu sloužící bezprostředně pro zajištění hlavního využití vymezené plochy, kterým je dle ÚP Bedřichov pouze garáž, protože část stavby neslouží k parkování nebo odstavení vozidla, stavba totiž má být převážně užívána k jiným účelům, tedy jde o „smíšený objekt“ s různým způsobem využití.
28. S tímto hodnocením se soud neztotožnil. Soud souhlasí s žalobci, že pokud nadřízený orgán územního plánování vycházel při posouzení předmětného stavebního záměru z hlediska souladu s ÚP Bedřichov z definice garáže obsažené v normě ČSN 73 60 58, měl určitý prostor pro podřazení stavebního záměru pod tento pojem. Kromě definice garáže jako samostatného objektu, případně odděleného prostoru, jehož účelem je odstavení, resp. parkování nejvýše 3

vozidel, případně se společným vjezdem, použitá norma nestanoví žádné další podmínky, jak má taková garáž vypadat. A takové podrobnosti usměrňující předpokládané stavby v dané ploše Z37 spadající pod BV – plochy smíšené obytné – venkovské neobsahuje ani ÚP Bedřichov, a to s ohledem na § 43 odst. 3 stavebního zákona, jak příhodně argumentovali žalobci.

29. Soud má na rozdíl od napadeného rozhodnutí, potažmo přezkumného závazného stanoviska za to, že z žádosti o vydání společného povolení předmětné stavby a projektové dokumentace vyplývá, že účelem stavebního záměru žalobců má být jednoznačně odstavení, resp. parkování automobilu k objektu bydlení ve vlastnictví žalobců, za současného využití prostoru pod sedlovou střechou k uskladnění zemědělských produktů a sklepa pro uskladnění náradí. Je třeba přitakat žalobcům, že využitím sklepa, který byl architektonicky navržen v důsledku konfigurace terénu, a půdy nad přízemním prostorem pro odstavení, resp. parkování osobního automobilu, která vznikla pod navrženou sedlovou střechou (s cílem zachovat vazbu na sousední pozemky a v souladu s urbanistickou koncepcí, dle které se v plochách BV bude vždy jednat o objekty typu venkovských chalup - viz kapitola C.1.1 ÚP Bedřichov), nepřestává být daný stavební záměr svým účelem garáží. V daném případě se tedy nejedná pouze o formální označení stavby jako garáže ve smyslu rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, jak dovozoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, ale z materiálního hlediska se jedná o stavbu odpovídající deklarované funkci. Závěr o tom, že nejde o garáž, nýbrž o „smíšený objekt“ s různým způsobem využití, nelze učinit na základě prostého porovnání podlahových ploch, které nebudou v navrhovaném objektu využity k parkování, s podlahovou plochou přízemí, bez přihlédnutí ke specifickým okolnostem daného případu, které vedly ke zvolenému architektonickému řešení stavby garáže. Lze tedy uzavřít, že přezkumné závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování bylo postaveno na nesprávném skutkovém závěru, že stavební záměr posuzovaný z hledisek § 96b odst. 3 stavebního zákona, není garáží, ale „smíšeným objektem“, který neslouží bezprostředně k zajištění hlavního využití vymezené plochy.
30. Lze doplnit, že pokud jde o posouzení souladu stavebního záměru s jednotlivými podmínkami prostorového uspořádání, jak byly pro plochy BV stanoveny v ÚP Bedřichov (umístění, odstupy, objem, proporce, členění, materiálové ztvárnění), ztotožnil se nadřízený orgán územního plánování s hodnocením závazného stanoviska vydaného v I. stupni řízení, a v tomto směru rozpor stavebního záměru s ÚP Bedřichov neshledal.
31. Zmiňoval-li žalovaný ve vyjádření k žalobě, že stavba svým celkovým vzhledem při využití vytápění na tuhá paliva připomíná spíše rekreační chatku, nepovažuje soud za potřebné se k těmto domněnkám žalovaného blíže vyjadřovat. Jednalo se totiž pouze o důvody uvedené žalovaným nad rámec zdůvodnění závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, na jehož podkladě bylo napadené rozhodnutí vydáno.
32. Naopak nedůvodnou shledal soud námitku, v níž žalobci namítali, že v přezkumném závazném stanovisku nebylo provedeno vyhodnocení daného stavebního záměru z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování zakotvených v § 18 a § 19 stavebního zákona. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že tuto otázku přezkumné závazné stanovisko neopominulo, nadřízený orgán územního plánování se dané problematice věnoval na str. 8. Protože však nosným důvodem závěru, že posuzovaný stavební záměr není v souladu s cíli a úkoly územního plánování, byl jednoznačně v předchozí pasáži stanoviska konstatovaný rozpor s ÚP Bedřichov, nemůže ani hodnocení stavebního záměru jako nepřípustného z hlediska jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování obstát.

33. Pokud žalovaný s odkazem na toto závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, které bylo zatíženo shora popsanou vadou, změnil rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo žalobcům vydáno společné rozhodnutí na stavební záměr garáže, je i jeho rozhodnutí vadné, neboť vycházelo z nesprávného skutkového závěru o účelu daného stavebního záměru.

V. Závěr a náklady řízení

34. Soud z uvedených důvodů postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.
35. O žalobě soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1s. ř. s.
36. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán. Bude tedy jeho povinností znovu se obrátit na nadřízený orgán územního plánování s žádostí o vydání nového přezkumného stanoviska dle § 96b stavebního zákona ve spojení s § 149 odst. 7 správního řádu s tím, že je třeba znovu posoudit stavební záměr, který je svým účelem garáží, z hlediska jeho souladu s ÚP Bedřichov. V návaznosti na posouzení stavebního záměru z hlediska jeho souladu s ÚP Bedřichov pak bude muset nadřízený orgán územního plánování daný stavební záměr posoudit i z dalších hledisek uvedených v § 96b odst. 3 stavebního zákona.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
38. Žalobci byli s žalobou zcela úspěšní, soud jim proto přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci byli v řízení před soudem zastoupeni advokátem, náleží jim proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají u každého z žalobců v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], ve výši snížené o 20 % podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu z důvodu učinění společných úkonů při zastupování obou žalobců, tedy ve výši 4 960 Kč. Dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu) u každého z žalobců. Soud tak přiznal každému z žalobců náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 5 560 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 1 168 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 6 728 Kč. Dále každému z žalobců přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku 9 728 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobců v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

39. O náhradě nákladů osobě zúčastněné na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jí v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jí takové náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. září 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu